

FRIT DANMARK

Nr. 5

Udgivet af en Kreds af Danske.

August 1942

Hvem er med os og hvem er imod os?

Den nationale Folkefronts Stilling til Regeringen

FRIT DANMARK's Synspunkter, herunder vor Kritik af Regeringens eftergivende Politik overfor Tyskerne, finder Genklang hos det store Flertal af det danske Folk. Men ofte rettes Spørgsmaalet til os: Skal Regeringen da gaa sin Vej? Nytter det at kræve en ny Regering? Bliver det ikke at komme fra Dynen og i Halmen?

Og ikke mindst Regeringsmedlemmerne selv og Regeringspartiernes Rigsdagsmænd fremstiller Sagen saadan. Vi vil derfor redegøre for vort Syn paa de Spørgsmaal, der kan rejses i denne Forbindelse.

Vi gør os ingen Illusioner med Hensyn til, hvad der vilde ske, hvis Regeringen gik. Vi har set, hvorledes Tyskernes ustandselige Krav, Trusler og Indblandinger herhjemme faktisk i al Enkelthed har skabt en Situation, hvor der ikke eksisterer nogen dansk Selvbestemmelsesret, heller ikke i de mest indenrigske Spørgsmaal. En ny Regering, mens Tyskerne er i Landet, vilde altsaa blive en Regering, der var godkendt af Tyskerne.

Men dette er ikke hele Problemet? Saa enkelt er det ikke? Lad os undersøge Problemet i sin Helhed og lad os se paa Regeringens Politik og dens Forsvar for denne Politik.

Hvad Regeringen har gjort!

Den 9. April 1940 ophørte Danmark at eksistere som selvstændig Stat. Beslutningen herom blev ikke taget, efter at Landet havde kæmpet til det yderste — nej, den blev truffet af en lille Kreds af Mænd, der i Kraft af Valgene i Fredens Tid sad inde med Magten. Folket blev ikke spurgt, og der var paa Forhaand sørget for, at det ikke kunde være forberedt.

Men Regeringen var ikke uforberedt. Efter alt, hvad vi efterhaanden ved, var Regeringen, forud endog særdeles vel underrettet om Tyskernes Hensigter. Den vidste ogsaa, hvad den var forpligtet til at gøre, den havde faaet sin Retningslinje gennem Folketingets eenstemmige Erklæring af 19. Januar 1940 om, at Danmark med alle til Raadighed staaende Midler skulde forsvare sin Neutralitet. Men denne Beslutning forblev paa Papiret, og Regeringen overgav Landet saa hovedkuls og raadvildt, at noget lignende vist aldrig før er set i Historien.

Regeringen har bagefter forsvaret dette med, at Modstand havde været haabløs og nyttesløs. Men den havde ikke (som Folketingsbeslutningen paabød) gjort noget for at forberede Modstand. Den har aldrig meddelt Folket, paa hvilket Grundlag Kapitulationen egentlig skete. Folket har kun den tyske Proklamation med de absolutte Løfter om, at der ikke vil ske nogen Indblanding i danske indre Forhold, at dansk Suverænitet ikke vilde blive krænkert og at Besættelsen kun skete til rene Forsvarsformaal — at henholde sig til. Regeringen selv har i Tide og Utide, saavel overfor Folket som overfor Udlandet pukket paa disse Løfter og paastaaet, at Tyskland holdt dem. Og paa dette Grundlag forklarer den Folket, at det roligt og loyalt skal finde sig i Besættelsen, og paa det Grundlag bekæmper Regeringen den nationale Rejsning i Folket mod Fremmedaaget.

Men enhver ved jo, at Tyskerne ikke holder deres Løfter. Regeringens Kapitulation og dens Begrundelse for Kapitulationen af 9. April maatte imidlertid forpligte den til at staa fast overfor alle uberegtigede tyske Krav og al tysk Indblanding. Hvis Regeringen gjorde dette, kunde den for det første regne med at erhverve

sig Folkets Tillid, for det andet havde den en vis Ret til af Folket at kræve „Ro og Loyalitet“.

Men Regeringen gjorde det modsatte. Den gav efter for selv de groveste tyske Krav. Den har ladet Tyskerne udplyndre Landet paa det skændigste. Den har ligefrem tvangsexporteret danske Arbejdere til Tyskland, hvorved den begunstiger den tyske Krigsmaskine til Skade for de Allierede (og for Danmark). Den gør end ikke formel Indsigelse mod Tysklands Benyttelse af Danmark som militært Opmarchomraade for Angrebshandlinger. Den bekendtgør Gang paa Gang i udenrigspolitiske Erklæringer og Handlinger Danmarks direkte Støtte til de fascistiske Aksemagter. Den bryder efter tysk Krav Grundloven, som det skete ved Forbudet mod Kommunisterne og ved den lovløse Arrestation af danske Rigsdagsmænd (og det uværdige ved disse Handlinger forbedres ikke ved de øverste juridiske Embedsmænds klodsede Fortolkninger). Den lader det hagle med Straffe over Danske, der ikke gør andet end at være Danske og at give Udtryk herfor.

Hvormed undskyldes denne Politik?

Maaske vil Regeringen paaberaabe sig, at den ikke kender Folkets Stemning. Det er en daarlig Undskyldning — den er jo ikke en Slags Bestyrelse for et Andels-Svineslagteri — den er Regering og har Pligt til at være i Kontakt med Folket. Iøvrigt er det Regeringen selv, der ved sine grundlovsstridige Censurbestemmelser holder Folket i Uvidenhed og ved sin Knægtelse af Ytringsfriheden og sit Politiregimente hindrer Folket i at give sin Mening tilkende.

Maaske tror Regeringens Medlemmer og Regeringspartiernes Rigsdagsmænd selv, at de er meget smidige Taktikere. Maaske tror de, at der kan føres en taktisk national Frigørelseskamp, ved at man formelt bøjer sig for Tyskernes Krav, men undgaar „norske Tilstande“ og samtidig gennem Bevarelse af Regerings- og Administrationsapparatet beholder Muligheden for at afbøde eller formilde de værste Følger af Besættelsen. Det er vel endda muligt, at Regeringens Medlemmer betragter sig selv som Helte i det stille, der trods Mulighed for at blive miskendt

af Folket, dog gør Landet en stor Tjeneste ved at efterkomme Tyskernes Krav, fordi „ellers kunde man risikere, at der kom andre, søm vilde gaa endnn videre“! Ja, sandsynligvis er det saadan.

Men er det saadan, da bekræfter Regeringen i uhyggelig Grad Oxenstjernas Ord: „Du skulde vide min Søn, med hvor liden Kløgt Verden regeres“.

For det første: En saadan Taktik, hvor Regeringen fører officiel tyskvenlig Tale med sin Mund, mens den tolker Hadets Røst i Lønkamret, kan kun føre til Desorientering hos Folket og til Svækkelse og Desorganisering af den nationale Kamp.

For det andet: En saadan Taktik vil blive fulgt med Mistro — og berettiget Mistro — af hele Verden omkring os.

For det tredje: Denne Taktik og de praktiske Handlinger, der ledsager den, styrker de tyske Undertrykkere paa alle Omraader Udenrigspolitisk og overfor deres eget Folk tager de tyske Magthavere alle den danske Regerings Erklæringer og Handlinger til Indtægt. Den praktiske Understøttelse af deres Krigsførelse forringer Danmarks Muligheder for at genvinde sin Frihed. Tyskerne og deres „danske“ Stik-i-rend-Drenge borer sig ind overalt i Statslivet herhjemme og forbereder derved et „quislingstyret“ Danmark — blot af en lidt anden Vej end den norske.

Der foreligger naturligvis ogsaa den Mulighed, at Regeringen mener sine Opfordringer til Befolkningen om Loyalitet mod Tyskerne alvorligt, at den virkelig mener, at vi resigneret maa bøje Nakken og kun i det stille haaber paa, at det alligevel maa blive de Allierede, der gaar af med Sejren, og vi saa maa faa vor Frihed igen.

Men en Frihed, der slænges hen til en af Sejrherrens Naade, ønsker det danske Folk mindst af alt. Og lad os teoretisk forudsætte, at Krigen ender med en Kompromisfred — kunde man da forundres, om de Allierede sagde, at Danmark med hele sin Holdning ikke har fortjent bedre, end at forblive i den tyske Indflydelsessfære?

Den sidste Mulighed: at Regeringen alvorligt ønsker, at Tyskland skal vinde, og at det er derfor, den saa kraftigt støtter Tysklands Krigsførelse, vil vi nægte at

regne med. Den gælder vel nok for nogle Ministre, men dog sikkert ikke for Regeringen som Helhed.

Hvad det danske Folk ønsker.

Fra hvilket Synspunkt — dansk Synspunkt — man end betragter Regeringens Politik og tager Stilling til dens mulige Begrundelser og Undskyldninger, maa man komme til det Resultat, at den ikke kan godkendes, at den ikke gavner Danmark, at den under Paaskud af at sikre det nuværende Danmarks materielle Behagelighed sælger Danmarks Fremtid.

Men derfor har vi ikke drømt om at kræve Regeringens Afgang, endsige om, at den selv skulde smide Arbejdet og sige til Tyskerne: „Mach Euren Dreck alleine“!

Det vi har forlangt, og det, vi forlanger af Regeringen, er, at den fører en bevidst dansk, fast national Frigørelsespolitik. Vi forlanger, at den holder op med det skadelige og haabløse Forsøg paa at bære Kappen paa begge Skuldre, at den i Forholdet til Tyskerne lærer at sige NEJ. Vi — og hele det dansk Folk — ønsker, at Regeringen optræder myndigt og bestemt mod Undertrykkernes Krav og Indblandinger.

„Jamen, hvad saa“, vil enkelte bange Sjæle sige. Ja, saa kunde det jo være, at Undertrykkerne selv veg tilbage for Konsekvenserne af en Konflikt, og at de selv trak deres Krav tilbage. Vi er overbevist om, at noget saadant hidtil vilde have været Tilfældet, da man roligt kan

gaa ud fra, at Tyskerne ikke selv er særligt slikne efter at faa de utrolige Besværligheder, der følger med at indføre quislingske Tilstande i eet Land til.

Og skulde en fast og værdig dansk Holdning fra Regeringens Side føre til den aabne Konflikt med Tyskerne, ja, da er vi ikke i Tvivl om, at det danske Folk vil være beredt til at tage Konsekvenserne, til at sige som Studenterne paa Amalienborg Slotsplads den 25. November i Protest mod Antikomintern-Pagten sagde til Kongen: „Hellere vil vi dele Kaar med det norske Folk, end uden Modstand taale Danmark brugt til Formaal, der staar i dybeste Modstrid med vor Vilje til at leve i et frit folkestyret Danmark“.

Dette er det danske Folks Stemme. Derigennem ved Regeringen, hvilken Politik man ønsker af den. Hvad Begrundelse og Undskyldninger, den end bruger, saa er dens hidtidige Politik ikke forsvarlig overfor Land og Folk, og hvis den ikke ændrer Kurs, kan det sidste Ord komme til at lyde som Skriften paa Væggen: „Mene, mene tekell.“ — Du er vejet og fundet for let, dit Rige er givet til Perserne!

Men det er dette, det danske Folk ikke vil! Det er derfor Oppositionen mod Regeringens Politik har været almindelig og nu er ved at organisere sig som en national Folkefront til bevidst Kamp for Danmarks Frihed. Har Landets Regering opgivet Kampen, da skal den vide, at Landets Børn ikke lader sig forbyde at kæmpe for Danmarks Frihed.

„Frit Danmark“ bringer Sandheden!

Fortæl ingen hvorfra Bladet kommer!

Giv det videre til en god Dansker!

Slangen i Paradiset

Cand. mag. i Græsk og Fransk, A. Hartel, der er Medlem af Folketinget, er utvivlsomt den ene af de to Quslinger, som Christmas Møller ved sin Ankomst til London nævne for Journalisterne. Cand. mag. A. Hartel er uden Skrupler af nogen Art, han er samvittighedsløs, men skjuler sit Væsens sande Karakter bag en formel korrekt Optræden. Der er vel næppe Tvivl om, at Slangen i Edens Have maa have haft en straalende og farverig Ham, da den forførte Eva. Ogsaa Hartel har en smuk Ham, men et uhyggeligt Indre.

Hartel er ikke noget daarligt Hovede, han er veltalende, og han har en Del politisk flair. Men han er overbevisningsløs og plaget af en grænseløs Forfængelighed. Han har gjort en stor Del af det politiske Kompas rundt. Han indsmigrede sig hos Venstrestidligere Høvding, Madsen-Mygdal, og blev opstillet til Folketinget, men blev ikke valgt. Bag Kulisserne smedede han saa de Rænker, som skulde fælde Madsen-Mygdal, og først da Hartel var sikker paa at kunne opnaa mere andetsteds, traadte han frem som Medlem af det Frie Folkeparti, der ved Venstres Deroute fik Stemmemidler nok til at sætte Hartel ind i Rigsdagen, dér hvor han for enhver Pris vilde have Sæde for at pleje sine egne Interesser.

Nu var det ikke Rigsdagspolitik, der i første Række interesserede Hartel. Rigsdagen var for ham et Middel til at opnaa Position og Indflydelse. I L. S. og gennem L. S. skulde han til sit endelige Maal. Og han havde i L. S. skaffet sig Øre hos Knud Bach, denne snu-enfoldige Bondemand lod sig raade af Hartel. Cand. mag. Hartel har nemlig altid haft en Evne til at støbe de Kugler, som andre skulde skyde ud. Og Hartel havde i L. S. Brug for at holde sig i Baggrunden. Han skulde ikke forløbe sig — men han brugte en Mand som Sehested fra Broholm, ligesom han altid vil benytte de sletteste Ind vider til sine Hjælpere. Alle de Gemenheder og aabenlyse Forbrydelser, som Hartel, den pæne og velfriserede og veltalende Rigsdagsmand Hartel, ikke anser det for klogt at udføre selv, faar han andre til at gøre for sig. Og Sehested kunde ogsaa skaffe Penge til de

mange lyssky Foretagender. Saa sparede Hartel sin egen Pengepung.

Hartel smigrede saa meget for Stauning, at Stauning puttede ham ind i en saakaldt Raastofkommission, hvor Hartel gerne vilde ind og træffe Juncker fra Aarhus Olie! Siden han havde opnaaet Sæde i Kommissionen, bagtalte han Stauning. Det er typisk for den i Græsk og Fransk kyndige cand. mag. Hartel.

Saa kom den 9. April. Den Dag overraskede ikke Hartel. Det eneste, som skuffede ham var, at han ikke øjeblikkelig blev gjort til Statsminister i Danmark. Det havde han ventet. Nu maatte han se Tiden an, og han knyttede sig saa nær til Frits Clausen, at Tyskerne kunde være sikre paa hans gode Vilje, mens han selv havde Mulighed for, naar det ansaas for opportunt, at fælde Clausen og indtage hans Plads som Fører i Danmark. Hartel er en af den tyske Gesandt og befuldmægtigede Ridefogeds frofaste Venner og Raadgivere. Han udspreder nøjagtigt de Meddelelser, Tyskerne ønsker sendt ud. Han spiller sit Dobbeltspil uden at blinke og uden at forløbe sig. Han fortalte indtil den 22. Juni 1941, at Hitler og Stalin var ubrydelige Venner, og at der aldrig kom Krig med Rusland. Han har fastsat Dato og Time for den tyske Sejr lige saa mange Gange, som Vennerne i Wilhelmstrasse.

Det faldt ham ikke svært at skifte Gramofonplade efter den 22. Juni for et Aar siden. Og i Oktober 1941 regnede han sammen med enkelte andre sig selv for Dagens Mand i Hitlers Modelprotektorat Nord for Kongeaen. Han blev skuffet, og oprettede i sin Skuffelse en anti-bolschevistisk Forening, som kun har eet eneste reelt Formaal, at skaffe Hr. Hartel og andre Spekulanter de Penge hjem, som de i sin Tid tabte i Zarrusland. Hartel har været Forretningsmand og handlet først med det gamle Rusland — siden med Sovjetrepublikken. Han solgte Værktøj til Bolschevikerne i Tyverne, og hans Kompagnon blev skudt ved Grænsen, fordi han havde faaet overtalt en Russer til at snyde den russiske Regering og i Porten i Moskva delte Gevinsten med Russ. ren. Hartel selv naaede hjem. Opgav Forretningerne og købte

en Gaard i Gill-leje. Saa slog han sig alt-saa paa Politik, og ad snørklede og uran-sagelige Veje nærmede han sig de nazist-iske Kredse, mens han udadtil spillede den fine Mand med et let ortodokst-reli-

giøst Skær over sin Fremtræden. En Hyk-ler og Forræder, som udleverer sine nær-meste sammensvorne — indtil han en Dag vil blive udleveret til Retfærdigheden i et frit Danmark.

„Rets“ væsenet i Danmark!

Justitsminister Thune Jacobsen har af-skediget Statsadvokaten for særlige An-liggender, Hr. Kjalke fra sin Stilling, og ikke givet ham nogen ny Stilling. Tyskerne havde forlangt ham afskediget, den Mand Tyskerne vilde have paa hans Plads var Inspektøren hos Rigspolitichefen, F. von Magius. Han blev udnævnt!

Hr. Kjalke's Forseelse var den, at han nægtede at lade Politiet bryde ind i Hjem-met hos intetanende Danskere og foretage Ransagninger, naar Tyskerne ønskede det. Naar Tyskerne havde fundet ud af, at der skjultes en Kommunist eller en anden tysk-fjendtlig Person, og alle tyskfiendtlige Per-soner i Danmark, Norge, Holland, Belgien, Polen, Frankrig, Serbien og endnu en lang Række Land er paa Gøbbels Ordre Kom-munister, saa forlangte Tyskerne, at det danske Politi skulde aabne Entredørene i alle Ejendomme i et helt Bykvarter og

trampe gennem alle Stuerne i Kvarteret. Det syntes Hr. Kjalke var for meget. Og han gjorde Tyskerne opmærksom paa, at en saadan Ransagningsaktion savnede Lov-hjemmel baade i Tyskland og i Danmark. Maaske gjorde man alligevel den Slags i Tyskland, og det vilde være praktisk, hvis Tyskerne saa i deres eget Land indhentede Lovhjemmel til det. Men det skulde Hr. Kjalke imidlertid ikke blande sig i, blot nægtede han uden Lovhjemmel at ransage danske Hjem!

Den Slags Pedanterier risikerer Tyskerne ikke hos Frits von Magius. Om han ogsaa vil udlevere de danske Borgere, som paa tysk Forlangende er arresterede for dansk national Tilkendegivelse paa Tryk og i Tale, faar vise sig. Foreløbig har Depar-tementschef Ejvind Larsen nægtet det. En Bogtrykker, som har trykt nationale Skrif-ter, forlanger Tyskerne stadig udleveret.

A. P. Møller-Frits Clausen-Gunnar Larsen

Alle de Personer, som staar udenfor den danske, nationale Front, og som udgør en enkelt eller to Procent af det danske Folk, frembyder et broget Billede paa Trøls-hed, asocial Indstilling og Penge- og Magt-begær. En af dem er Skibsrhederen paa Kongens Nytorv A. P. Møller. En Mand, hvis Pengepung altid har staaet aaben for Nazismens Haandlangere, en Niels Erik Wilhelmsen, en Ejnar Vaaben og en Blan-kensteiner. Den samme Rundhaandethed har Skibsrhederen derimod aldrig vist sine færende Folk. Tværtimod satte han en Ære i at knappe dem af i Underkanten af Tarifferne.

Men Hr. A. P. Møller har villet gaa for en god dansk Mand, og han narrede af-døde Stauning til at give sig dette Præ-dikat offentligt. Derfor er der mange, alt for mange, som har troet paa det.

Nu har Hr. A. P. Møller imidlertid selv bidraget til at hæve Illusionen. I det lys-sky Arbejde, som foregaar for at give Tyskerne lettere Kaar i Landet, for at knække Ryggen paa de smaa og svage, der kun i Kraft af deres Antal og Sam-hørighed kan sætte en Modstand op mod de tyske Voldsherrer i Danmark, er Hr. A. P. Møller blevet et Samlingspunkt for Muldvarpene. Paa hans Kontor mødtes en Del Herrer med Trafik- og Cementminister, Medarbejder ved Essener Nazionalzeitung Gunnar Larsen i Spidsen, og iøvrigt re-præsenterende denne entreprenante Her-res Interesser i en Mængde Smaafore-tagender som Naziblade og fallerede Mid-dagsblade m. m. m. ved Direktør og Kon-torchef Styhr fra Udenrigsministeriet og Dansk Cementcentral, og med Hr. Frits Clausen som den gemyttlige Fjerdmand!

Der var ogsaa andre Fyre til Stede, men disse fire er det tilstrækkeligt at nævne.

Og hvad talte man saa om? Man talte om, at den danske Regering nu havde gjort, hvad den skulde. Der var ikke mere Eftergivenhed, ikke mere Rakkerarbejde, for den at udføre, Moren havde gjort sin Pligt, og nu kunde Moren godt gaa.

Man talte om, hvad man saa skulde gøre, og hvem man saa skulde tilbyde de tyske Voldsherrer i en saakaldt dansk Regering. Og man blev enige om, at en af de største Anstødsstene for et fredeligt Statskup maaske kunde blive Fagforeningerne. Derfor planlagdes en Aktion, ikke en aaben Kamp mod Fagforeningerne, men en hemmelig Undergravning af Fagforeningernes

Autoritet i det danske Samfund. Naturligvis skulde den lurende Kommunisme spille en fremtrædende Rolle i Propagandaen.

Og nu har man med Gunnar Larsens og A. P. Møllers Penge og Frits Clausens Agitationsapparat startet Felttoget under Jorden. Der er en hel Camarilla, som har fordelt Opgaverne imellem sig, paa Rigsdagen, i Fagforeningerne, mellem pæne reaktionære Forretningsmænd og Bedsteborgere. Og Hr. A. P. Møller venter saa af Hitlers Haand at faa dels et Kors om Halsen, dels en Plads i en tysk Gidselregering med Antisemitten og Nazisten Popp-Madsen som Justitsminister og Frits Clausen som Gestapochef.

Frikorpset

Frikorps Danmarks Hvervemøde i Jylland skaffer ikke Korpset mange Medlemmer. Een i Hjørring, og een et andet Sted! Ved næsten hvert eneste Hvervemøde maa tyske Soldater ud paa Gaden i Staalhjem og med paasatte Bajonetter for at forliindre Frikorpsmedlemmerne i at faa Bank af den danske Befolkning, og i Hjørring blev Kommandanten saa rasende over Forløbet af et Hvervemøde, og over at Folk grinede af hans hjulede Ben, og han er virkelig meget hjulbenet samme Kommandant, at han beordrede det tyske Militær i Byen til med Bajonetter og Maskingeværer at gaa løs paa Hjørringenserne, der havde forsamlet sig — udenfor Salen, hvor Hvervemødet fandt

Sted! Den rolige Politiasistent, og saadanne findes heldigvis ogsaa, afværgede den tyske Militæraktion.

Om Frikorpsets Meriter paa Østfronten foreligger kun sparsomme Efterretninger. Men i det første Slag, som Frikorpset med 700 Mand deltog i, hentede det sig alvorlige Tab. Af en Afdeling paa 200 Mand, faldt 130. Korpset blev sammen med tyske Afdelinger omringet. Det skal nu være lykkedes Tyskerne at faa i hvert Fald en Del af Korpset tilbage, og bag Frontlinjerne bliver det rekonstrueret.

Efter at være kommet i Krig, er Nazistelementet i Korpset svundet ind, og der skal være Planer om at give det en ny Ledelse.

Uddrag af Udenrigsministeriets Pressebureaus strengt fortrolige Meddelelser til Pressen

10. Juli 1942. Politimæssige Foranstaltninger overfor kvindelig Ungdom i Aalborg.

Nogle politimæssige Foranstaltninger, som Sædelighedspolitiet i Aalborg i den senere Tid har maattet træffe overfor kvindelig Ungdom i Aalborg, maa kun omtales i meget beskeden Form og maa ikke sættes i Forbindelse med de særlige befolkningsmæssige Forhold i Aalborg og Omegn.

14. Juli 1942. Brandstiftelse paa Fabrikker i Aarhus.

Brandstiftelse, der Natten til Tirsdag menes at være forsøgt paa et Par Fabrikker i Aarhus, maa under ingen Omstændigheder omtales i Bladene.

15. Juli 1942. Omtale af Sagen mod Christmas Møllers Skipper.

Paa given Foranledning meddeles, at der ikke maa bringes nogen Forhaands-

omtale i Bladene af Behandlingen i Højesteret af Sagen mod Skipper Peter Valdemar Schmidt og Letmatros Vejle-Petersen, som med Motorgaleasen „Argo“ i Maj Maaned i Aar sejlede for fhv. Handelsminister J. Christmas Møller.

21. Juli 1942. Brand paa Jernbanebroen mellem Aalborg og Nr. Sundby.

Der maa af trafikmæssige Grunde ikke i Pressen bringes nogensomhelst Omtale af en Brand i Nat paa Jernbanebroen mellem Aalborg og Nr. Sundby, heller ikke lokalt.

22. Juli 1942. Brand i Silkeborg.

En Brand i Lunden i Silkeborg Natten til Onsdag maa ikke omtales.

26. Juli 1942. Brand i Baadeværftet i Kalkbrænderihavnen.

Søndag Eftermiddag ved 18 Tiden opstod en større Brand i Nordbjærg og Wedells Baadeværft i Kalkbrænderihavnen.

Inden det lykkedes Brandvæsenet at blive Herre over Ilden, nedbrændte to Træskure, hvorved to Smaafartøjer blev ødelagt. Under Slukningsarbejdet, der varede et Par Timer, eksploderede nogle Iltbeholdere. Ved Eksplosionen blev seks Brandmænd lettere saaret. Politiet arbejder med Opklaring af Branden.

Privat for Redaktionerne. Fortroligt.

Om ovennævnte Brand maa der kun bringes denne Meddelelse. Den maa højst bringes to-spaltet. Paa Spisesedlerne maa der kun bringes en enkelt Linie, der ikke maa være Hovednyheden.

1. August 1942. Overtrædelse af Bestemmelse om kødløse Dage.

Ved Ankomsten af Passagererne fra det saakaldte Diplomatskib til Helsingør, blev der, skønt det var kødløs Dag, ved en Fejl serveret en Kødet for disse Passagerer. Der maa ikke bringes nogen Omtale af dette.

Lov skal holdes - men!

Paa Fyn havde Venstres Haab, Indenrigsminister Knud Kristensen, Møde med Venstre-Tillidsmænd. Han holdt Foredrag om Samlingen i Danmark, om Samlings-Regeringens fortræffelige Styre og Soci-

allovens Revision. Kort sagt idel Idyl paa Venstremødet, indtil Ministeren sluttede sit Foredrag med følgende Udtalelse:

— Lov er Lov, og Lov skal holdes — naar Omstændighederne tillader os det!

Fra Besættelsens mørklagte Jylland

Det var en herlig Sommermorgen i Juni. Aalborg laa endnu i Søndagsmorgensøvn, da Spejderne rykkede ud til Fritidsforholdene udenfor Byen.

Spejderne i Aalborg har et udmærket Orkester, som gaar i Spidsen paa Marchturene, og det spillede ogsaa af Hjertens Lyst hin Junimorgen. Indtil man nærmede sig den tyske Kaserne. Saa standsede Orkestret, og i Tavshed passerede Spejderne Mælkevognene udenfor Kasernen. Da Kasernen var lagt bag, Vejen aaben, og Drengene oplagte, spillede Orkestret op igen, og Aalborg vaagnede.

Hvem der ogsaa vaagnede, var den tyske Kommandant. Han for til Telefonen

og kímiede direkte til den kongelige danske Justitsminister. Han forlangte sofort en Udrensning mellem Spejderne. De ufor- skammede Knægte havde paa uoprettelig Vis fornærmet den tyske Værnemagt paa det groveste. Der maatte statueres Eksempel, og det straks. Justitsministeren var ikke hjemme. Han tilbragte Søndagen i Fred, Nord for København. Men han maatte ringes op. Og han blev ogsaa ringet op.

Ja, han skulde naturligvis straks tage sig af Sagen. Og saa ringede han til Politimesteren i Aalborg. Jo, Spejderne var ganske rigtig marcheret ud til Søndagsøvelser i Morges, og de havde rigtignok

ogsaa faaet Lov til at spille paa Gaden. Men nu var de udenfor Aalborg Politimesterens Jurisdiktion! Han kunde altsaa ikke gaa ud og klappe dem af. Saa ringedes der til Nabopolitimesteren, i hvis Jurisdiktion Spejderdrengene nu opholdt sig. Og der var ingen Vej udenom. Justitsministeren forlangte, at Politimesteren trak sine Bukser paa, og spændte Sabled om Lænden for at marchere ud til de smaa Aalborg-Spejderdrengene, der havde forset sig saa groft mod den tyske Værnemagt.

Ankommet til Drengenes Teltlejr afhørte Politimesteren Spejdernes Troppfører, som indrømmede, at det var rigtigt, at man havde indstillet Orkestermusikken udenfor Kasernen, hvor Tyskerne for Tiden opholder sig. Og Grunden? Jo, Mælkekusken havde vinket afværgende med Pisken, og naturligvis vilde man ikke være Skyld i en Løbskkørsel, allermindst da udenfor Tyskernes Kaserne!

Det indberettes højtideligt til Justitsministeren, som for en Gang's Skyld ikke fandt Grund til at foretage videre i Sagen.

Danmarks og Norges Fælleskamp

Vi beundrer Nordmændene, og vi har alle den dybeste Sympati med deres Frihedskamp. Lad os heller ikke glemme, at Frihedsfronten gaar fra Nordkap til Kongeaen. Det gælder for os Danske at støtte Nordmændene i deres Kamp, saaledes som de daglig ved den mest heroiske Kamp mod Nazisterne og deres norske Hændlangere bidrager i Kampen for Danmarks Frihed. Norge og Danmark er uløseligt forbundet i denne Kamp. Uden Norges genvundne Frihed vil der aldrig eksistere nogen Frihed for Danmark. Ingen kan eller bør stole paa, at der skulde eksistere et frit Danmark, naar Nordmændene udryddes, og Tyskerne sætter sig fast i Norge.

Nordmændene kæmpede i April og Maj 1940, da Danmark gav op. Siden har den norske Hær kapituleret, men Nordmændene har sejt og beundringsværdigt taget Kampen op paa en anden Front. Nordmændene kæmper for Lov og Ret, for Frihed til at tænke, tro og tale paa Norsk. Og den norske Front viger intet Sted. Der er 40.000 Slyngler, som er gaaet i Sold hos de nazityske Besættelsesmyndigheder, og Quisling er Fører for dette Gangsterhold. Tyskerne gav ham Magt til at raade over Liv og Død i Norge, og han har hele Norge imod sig.

I hver Dal, paa hvert Fjeld, i Bygd og By, overalt fra Bjarmlandssneen til Lindesnes er det norske Forsvar organiseret, og Meddelelser naaer ud til Befolkningen ad mange Veje, og-saa gennem hemmelige Aviser, een kommer endda daglig, og en stor hemmelig økonomisk Organisation

værger Liv og Eksistens for dem, som Quislings Forbryderstyre støder ud i Sult og Nød. Quisling har ikke kunnet knække den vældige Solidaritet med Voldsstyrets Ofre, og end ikke Dødsstraffen for at hjælpe afsatte Embedsmænd forhindrer Nordmændene i at yde den Menneskelighedens Pligt, som de har paalagt sig i deres Kamp.

Ad Hundrede hemmelige Veje holdes Forbindelserne vedlige indenfor Riget og med de Nordmænd, som paa den anden Side af Vesterhavet kæmper for Norges Sag. Over Havet gaar en næsten regelmæssig Færgesfart. Hjemme i Norge staar Lærere og Arbejdere, Skibsrhedere og Fiskere, Kommuniste og Højremænd, Socialdemokrater og Agrarpolitikere sammen i een stor national Front, en Front som er national og social, saadan som „Frit Danmark“ har skildret den danske, nationale Front, og saaledes som den er skabt i alle de besatte Lande, har noget stærkere, der noget svagere, men intet Steds stærkere end just i Norge, der er Europas mest demokratiske Land.

Den norske Højesteret vaklede aldrig, Norges Fagforeninger valgte at holde sine Love og tage Kampen op mod dem, der vilde bryde den. Og det ser vi Dag ud og Dag ind i Norge: et Folk som staar paa sine Loves Grund og aldrig gaar paa Akkord med Uretten.

I 400 Aar hørte Norge og Danmark sammen. I gode som i onde Dage kom Nordmænd og Danskere godt ud af det med hinanden, og da Nordmændene først i 1814

med Vaaben i Haand, siden i 1905 med de politiske Vaaben kæmpede for Friheden og i 1905 vandt denne Frihed, var danske Hjerter med Nordmændene. Og hvor har vore Hjerter banket for de norske i Sommeren 1940. Blod er aldrig tyndere, end at det er tykkere end Vand. 400 Aars Fællesskæbne udslettes ikke. Nu er Norge og Danmark knyttet sammen under samme Aag og norske og danske forenes i en fælles Kamp mod Undertrykkere og Voldsmænd, nazistiske Forbrydere og Voldsmænd og nazityske Troppers Udplynndring. I denne Kamp er Fronten udelelig, og det gælder for os danske i Dag at tage ved Lære af Nordmændene. Ingen skænker os

Friheden, hvis vi ikke har kæmpet for den, og uden Norges Sejr, heller ingen dansk Sejr. Vi skylder Nordmændene at være med i Kampen, men vi skylder sandelig først og fremmest os selv det. Ingen kan tvivle om, hvem der bærer Sejren hjem i den store Krig, lige saa givet er det, at uden Hensyn til denne Sejrs Tidspunkt eller Karakter, vil Danmarks Fremtid og Frihed være uløseligt forbundet med vor aktive Deltagelse i Kampen, vor Fælleskamp Skulder ved Skulder med vort norske Broderfolk. Ud af Sympati og Forstaaelse, skal vokse en aktiv Vilje, Nordmændene venter det, det danske Folk har det behov.

Hæren og den nationale Kamp

Betragtninger i Anledning af Oberst Jessens Bog

Chefen for Københayner-Regimentet, Oberst Halvor Jessen, har i et Kæmpeoplæg udsendt en prangende Bog „Hvorfor har Forsvarsviljen forladt det danske Folk?“ Bogen er skrevet udfra den Opfattelse, at det danske Folk er slapt, og at det ikke vil forsvare sin nationale Uafhængighed. Den giver Folkestyret hele Skylden for denne paastaaede Tilstand og alle dens Følger, hvorpaa den udvikler de Jessens Teorier om, hvad Danmark bør gøre paa Forsvarsomraadet i Fremtiden.

Støttet paa Fotografier, Oversigter og „Krigsspil“ hævder Oberst Jessen, at en ret beskeden dansk Hær (dog stærkere end den nuværende), bevæbnet med de gode danske Veje, danske Cykler og danske Rekylvaaben vil være i Stand til med absolut Sikkerhed at afslaa ethvert Angreb paa Danmark, uanset hvilken Stormagt, der forsøger det, og at forhindre ethvert Forsøg paa Landgang, f. Eks. paa Sjælland.

Hvis denne særegne Form for militær Visdom ikke simpelthen er en Annonce for „Dansk Industrisyndikat“s Produkter, men er alvorligt ment, saa maa man beklage, at Oberst Jessen ikke rettidigt havde stillet sine Teorier til Englændernes Raadighed. Saa kunde de have holdt Kreta! Det maa jo saa ogsaa have været Manglen paa danske Rekylgeværer, der bevirkede,

at Holland, Belgien, Frankrig og Jugoslavien bukkede under for de tyske Angreb! (Det vidner om en betydelig Grad af militær Disciplin, men maaske nok mindre om sund Fornuft, at — iflg. Oberst Jessen — samtlige 1. Regiments Officerer skal have ladet sig overbevise af deres Chefs Argumentation).

Iøvrigt vil vi oplyse Obersten om, at Hørup aldrig sagde: „Hvad kan det nytte“. Han spurgte: „Hvad skal det nytte?“, naar de militære Sagkyndige kom med deres Planer for Forsvarsordninger. Han vilde vide, hvad disse konkret skulde kunne bruges til, før han vilde diskutere dem positivt. Det er vistnok paa dette Standpunkt, det danske Folk ogsaa stiller sig. Men selv om fornuftige Mennesker ikke tror paa Oberst Jessens Paastande om det absolut ubrydelige danske Forsvar, saa skal han ikke heri se en Bekræftelse paa sit Postulat om, at det mangler Forsvarsvilje.

Thi Forsvarsvilje mangler det danske Folk ikke, og manglede det heller ikke den 9. April. Det var Regeringen og Hærlødsen, der bag Folkets Ryg og uden at Folket havde Mulighed for blot at give sin Mening til Kende, dels havde disponeret saadan, at Forsvar var praktisk talt nytteløst, dels bestemte, at Modstand straks skulde opgives.

Bogens vigtigste Indhold er et Par Afhandlinger af tyske Militærsagkyndige om Danmarks Besættelse. Major i den tyske Generalstab, Macher, oplyser saaledes, at „en afgørende Forudsætning for at Felttoget (i Norge) kunde lykkes, var den hurtige og fuldstændige Besættelse af Danmark“. Dette stemmer overens med, hvad General Kaupisch (andetsteds) har udtalt, at en dansk Modstand, der blot i et Døgn eller to forhindrede den tyske Beherskelse af Jylland, vilde have vanskeliggjort, maaske umuliggjort Erobringen af Norge.

Under saadanne Omstændigheder vil sikkert de fleste Danske dybt beklage, at der ikke blev ydet dansk Modstand med alle til Raadighed staaende Midler den 9. April, uanset de Ofre det vilde koste og uanset Umuligheden af at forhindre den tyske Besættelse af Danmark. Thi det vilde have været store Ofre værd at redde Norge, og et tysk Nederlag mod Norge vilde have faaet umaadelig Betydning for hele Krigens Udvikling — og dermed ogsaa for Danmarks Skæbne.

Men Oberst Jessen ser slet ikke Problemet i denne Sammenhæng. Og han benytter sine militære Teorier og Krigsspil til at underbygge et voldsomt Angreb paa det parlamentariske Folkestyre i Danmark, som han øjensynligt kan tænke sig

erstattet af et Officersstyre, altsaa — for at sige det rent ud — et Militærdiktatur. Vi føler os forvisset om, at her har han hverken Hæren som Helhed eller dens Befalingsmandsstab med sig — end ikke i 1. Regiment!

Danmark har idag Brug for alle Danske i sin Frigørelseskamp. Det er absolut ikke udelukket — maaske endda sandsynligt — at vi ogsaa faar Brug for Vaabnene, Brug for Hæren til at hjælpe de ubudne Gæster paa Vej ud af Landet.

Men det, der er fornødent idag, er derfor ikke at lave Krigsspil om mulige fremtidige Forsvarsordninger og endnu mindre at lægge Planer eller opgejle Stemninger mod Folkestyret; lad det saa i Fortiden være behæftet med denne eller hin Fejl. Det altoverskyggende Hovedproblem, som ogsaa Hærens Befalingsmænd bør beskæftige sig med, lægge Planer for og vie alle deres Kræfter, alt deres Arbejde idag, det er dette: Hvorledes faar vi de tyske Besættelsestropper fjernet fra Landet? Hvorledes genvinder vi saa snart som muligt Danmarks Frihed? Hvorledes kan vi bidrage til Tysklands Nederlag?

Her er Rhodos, det er her, der skal springes! Alle Officerer, Officianter og Underofficerer, som stiller sig paa dette Standpunkt, hører hjemme i den nationale Folkefronts Rækker.

Udlandet om „Frit Danmark“

I Londons danske Udsendelse den 5. Juli Kl. 18¹⁵ udtaltes bl. a.:

„Göteborg Handels- och Sjöfartstidning“ bringer en Meddelelse om, at der i Danmark findes et underjordisk Blad, „Frit Danmark“, altsaa med samme Titel som det frie danske Ugeblad i London. Det svenske Blad fortæller, at „Frit Danmark“ har stor Udbredelse i Danmark. (Og det stemmer — det kan Thune Jacobsen tale med om, — Red.).

Det skriver endvidere, at det koster 2 Aars Fængsel at uddele det, og naar Myndighederne omtaler „Frit Danmark“, bliver det altid beskrevet som kommunistisk Literatur. Naturligvis er det alt andet end kommunistisk. Nazisterne haaber

aabenbart paa, at man ved at kalde den underjordiske Virksomhed for kommunistisk skal kunne afskrække Borgerskabet. Da Nazisten Aage Henriksen i Folketinget foreslog, at alle Kommuniste og Kredse, der havde Forbindelse med Kommuniste, skulde uskadeliggøres, var det kun et slet maskeret Forsøg paa at ramme den antinazistiske Front, der løber tværs gennem alle politiske Partier. Det hemmelige danske Blad, „Frit Danmark“, er ikke noget kommunistisk Foretagende. Det er et nationalt Blad paa Linie med alle de patriotiske Blade, der er skudt op i alle de europæiske Lande under tysk Besættelse. „Frit Danmark“ har mange Kolleger: Det historiske „La Libre Belgique“, der udkom i det besatte Bel-

gien under den forrige Verdenskrig og er blevet genoplivet nu, har et Oplag paa 100,000. I Polen er der omkring 150 underjordiske Publikationer. I Tjekoslovakiet fangede Tyskerne Redaktøren af det hemmelige Blad „Til Kamp“. Han blev skudt, og 14 af hans Medhjælpere idømt Strafarbejde. 3 Uger senere var Bladet i Omløb igen. I Norge findes der Snese af under-

jordiske Blade, der har faaet en særlig Betydning for det norske Folk, efter at Radioapparaterne blev konfiskeret. I Holland har de underjordiske Blade faaet en saadan Indflydelse og Udbredelse, at Tyskerne søgte at modarbejde dem ved at udsende deres egne underjordiske Blade. Det slog Fejl for Tyskerne, for den Aand, der bærer de patriotiske Blade, kan ikke kopieres.

Bolsjevikforskrækkelsen

En upolitisk Danskers Betragtninger

Blandt det danske Folks mange uvurderlige Kulturskatte er vore Samlinger af gamle Ordsprog. Et af disse gamle Fyndord lyder: „Idelig Tagdryp huler Stenen“. Disse fire Ord giver den bedste og kortest mulige Karakteristik af den moderne Propaganda og dens Metoder.

Dag efter Dag, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar pumpes gennem Presse, Film, Radio osv. Paavirkning ind i Menneskene. Umærkeligt, men sikkert gør den sin Virkning. Propagandaens Tagdryp faar tilslut mange til at glemme Kendsgerninger og Sandhed for Løgnen og den forvrængede Fremstilling.

De fleste herhjemme vil vel nok selv mene, at de ligger ikke under for den tyske Nazismes Propaganda. Men umaaelig mange gør det alligevel, ikke mindst i Forholdet til Nazismens største Propaganda-Løgn, den vi paa populært Dansk kan kalde for „Bolsjevikforskrækkelsen“.

Tyskerne søger at faa Folk til at glemme, at de har paaført hele Verden Krig, ved at paastaa, at de kun er paa „Korstog mod Bolsjevismen“. Mens de har underkuet Land efter Land, advarer de ustandselig mod de „forfærdelige russiske Bolsjevikers Erobringsplaner“. Mens Gestapos Terror i Europa har naaet ubeskrivelige Højder, raaber Nazisterne op om, at man skal tage sig i Agt for Bolsjevikernes paastaaede Terrorplaner. Og Resultatet er, at mangan Menigmand — ogsaa herhjemme — er blevet saa besat af „Kommunistkræk“ eller „Russerskræk“, at han er lige ved at ønske Tysklands Sejr, for at undgaa „de russiske Horders“ Invasion i vort Land.

Men hvem siger, at Russerne har saadanne Hensigter? De selv? Nej, de russiske Statsmænd erklærer selv Gang paa Gang, at deres Maal er at faa tilintetgjort de nazistiske Overfaldsmænd saa totalt, at der kan opstaa fredelige Tilstande for Europas, ja for hele Verdens Befolkning. Rusland har tilsluttet sig Atlant-Deklarationen mellem Churchill og Roosevelt, og den nylig afsluttede Pagt mellem Sovjetunionen og England giver yderligere Europas Lande en klar Garanti for Friheden.

For at undgaa enhver Misforstaaelse, skal det understreges, at Forfatteren af nærværende lille Opsats ikke er, aldrig har været og aldrig bliver Kommunist. Men overfor den tyske Propagandas „Tagdryp“ om den russiske Kommunisme som den store Fare for vort Land, maa vi tage Fornuften i Brug og erindre os visse historiske Kendsgerninger.

Disse siger os, at det altid var Tyskland og aldrig var Rusland, der overfaldt vort Land eller havde Erobringsplaner overfor det. Der findes kun een Undtagelse, men den bekræfter faktisk Reglen. Det var da den gottorpske Hertug Karl Peter Ulrik, der blev kejser af Rusland under Navnet Peter den III. Han hadede Danmark af et ærligt tysk Hjerte og erklærede det Krig. Men den kom ikke til Udbrud, for han blev styrtet af sin Hustru, Katarina II., som sluttede Venskabstraktat med Danmark og bl. a. udtrykkeligt anerkendte vor Ret til Sønderjylland.

Historiens Kendsgerninger siger os ogsaa, at naar Tyskland angreb vort Land, var det som oftest Rusland, der greb ind og forhindrede, at Danmark blev en tysk

Efter at have været haardt undertrykt af Zardømmet, fik Finland Friheden i 1918 som Følge af den russiske Bolsjevikrevolution. At de regerende Kredse i Finland senere er gaaet i Alliance med Ruslands

Alt ialt — lad os ikke under den tyske og nazistiske Propagandas Tagdryp (eller maaske rettere: Trommeild) miste Fornuften eller glemme Kendsgerningerne. Lad os huske, at det ikke er Rusland, men Tyskland, ikke Bolsjevismen men Nazismen, der har overfaldet vort Land, at det er tyske Tropper, der holder Danmark besat. Og vi skal ikke af den „Bolsjevikforskrækkelse“, der er den tyske Propagandas virksomste Middel, lade os forvirre til selv at hjælpe vore Bødler eller vende os mod vore Venner i denne Krig.

At kunne sige Ja, naar man mener Nej,
Nej, naar man mener Ja,
er en Gave
af uvurderligt Værd for en Slave.